

Али Турци земя ъ плене'е,
Та що ъ пискотъ на цѣрна земя?“
Кога слегве'е до два ангела,
Кога слегве'е на цѣрна земя,
Кога да видѣтъ сирота Яна,
Кѣде седнала на стреле дворѣ
На стреле дворѣ на мраморъ плоча,
Кѣде ми пищитъ, кѣде сѣ тѣлчитъ.
И ъ велеетъ до два ангела:
„Егиди Яно, сирота Яно!
А що сѣ буфташъ, а що сѣ тѣлчишъ,
А що сѣ тѣлчишъ на мраморъ плоча?“ —
„Егиди мори божьи ангели!
Какъ да не вика, какъ да не плача?
Ево я носа мраморна плоча
Мраморна плоча на мое сѣрце;
Ясѣ чинешъ, оти та ке сѣ сторитъ
Та ке сѣ сторитъ мѣшко-но дете.
За тва сѣ тѣлча, за тва сѣ буфта.“
И си стана'а до два ангела
И сѣ качи'а дури на небо:
„Егиди боже, е' мили боже!
Не ми ъ оганъ земя изгори,
Не ми ъ вода земя понесло,
Не ми ъ Турци земя плені'е,
Туку седнала сирота Яна
Сирота Яна во стреле дворѣ,
Тукъ си дѣржеше мраморна плоча
На бѣло сѣрце деветъ месеци,
И го пушила во бѣла цѣрква,
Да го кѣрстеетъ мѣшко-но дете.“
Тога имъ велитъ боже милечекъ:
„Егиди вие до два ангела!
Душа дайте на мраморна плоча,
Да ми сѣ сторитъ мѣшко-но дете.“
И ми слего'е до два антела,
И отидо'е Янини дворѣ,
Душа ъ дад'ве на мраморъ плоча,
И го напрайе мѣшко-но дете.
Тога и Ана сѣ зарадвала